

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Peter Gevers achter zijn huis aan de Zeegstraat op een warme zomeravond in juli 2006.

Vruuger zette onze vodder saomen mee ome Sieme van Hoffe Marte en Toon van Hoffe Marte jaorlijks unnu kermis in elkaor. Dé deeje ze op de binnenplots van de auw jongensschool die toen nog on de Schoolstraot stond. Dieë kermis, bestaonde uit unne pérdjismeulen en unne grote schuifaf en nog wa meer, was hillemol aoigendom van de fraoters en wier gemokt vur de jongens van 't internaat, de zogenoemde internen.

Oma Lien Gevers-de Proost met drie van haar kinderen voor haar huis aan de Zeegstraat, omstreeks 1930. Haar kinderen zijn v.l.n.r. Marie, Harrie en Sjan Gevers. Harrie Gevers heeft zijn werkkledij nog aan. Hij heeft meer dan 50 jaar smeed- en laswerk verricht bij de Reuselse ploegenfabriek Imants.

Aan het woord is de 69-jarige Peter Gevers, de oudste in de rij van het negen kinderen tellende gezin van de in Arendonk geboren Harrie Gevers en Marie van Hollandse Sjo .

Voorouders

Mijn opa Charel Gevers en mijn oma Lien de Proost zijn beiden geboren in het Belgische Arendonk. In Arendonk hadden ze al 8 kinderen toen ze in verband met de in België uitgebroken Eerste Wereldoorlog in 1914 Arendonk verlieten. Na nog even op het Vooreind in Hulsel gewoond te hebben konden ze zich met hun gezin definitief vestigen in Reusel. Ze gingen wonen in de Zeegstraat in de buurt van de huidige Hondsbos. In Hulsel is tante Fien geboren en in Reusel zijn ome Stan, ome Fred en ome

Toon nog geboren. Met 12 kinderen hadden ze weliswaar een groot gezin, maar een dergelijke kinderschare was in Reusel in die tijd geen uitzondering.

Mijn oma heb ik nooit gekend, ze was al overleden voor ik geboren ben. Wel heb ik gehoord dat ze *baokster* (verloskundige) is geweest en zo in Reusel menig *kiendje hi gevangen*.

Opa heb ik nog wel gekend, hij is in 1946 overleden, ik was toen 8 jaar oud. Hij is voor zover ik weet sigarenmaker geweest in Reusel. Van mijn ouders heb ik gehoord dat opa, bij mooi weer zijn middageten vanuit Hulsel naar het Hulsels Venneke aan de Hulselse Dijk liet brengen. Het eten werd daar met de *kreuge* daar naar toe gebracht. Ze zaten daar aan de waterkant vermoedelijk gezamenlijk te picknicken. Het moet een mooi tafereel zijn geweest dat op de dag van vandaag onvoorstelbaar is, vertelt Peter.

Ouderlijk gezin

Onze *vodder*, Harrie Gevers, is in 1906 in Arendonk geboren. Samen met de meesten van zijn broers en zusters is hij in 1925 tot Nederlander genaturaliseerd. Hij was de vijfde oudste uit het gezin. Toen hij in 1936

met ons moeder, Marie van Hollandse Sjo trouwde, werkte hij al meer dan 10 jaar bij de ploegen- en landbouwwerktuigenfabriek van Jan Imants die aan de Turnhoutseweg stond. Meer dan vijftig jaar, heel zijn werkzaam leven lang, heeft hij achtereenvolgens bij Jos, Jan en Sjef Imants gewerkt. Ook de Reuselnaren Tinus Tuut (Dirkx), ome Sieme van Hoffe Marte (Lemmens), Toon en Sjef van Hoffe Marte, ome Sus van Herk, Willem Tops en Hans Butterbrod zijn het bedrijf meer dan 50 jaar trouw gebleven. Hieruit blijkt wel dat Imants een heel goede werkgever was.

Vodder was 's morgens al om zes uur in de fabriek om daar de grote zuiggasmotor met hout voor te stoken. Die motor dreef de hoofdas aan die helemaal door de fabriek heen liep. Vanaf die as werden alle machines aangedreven met behulp van lange leren drijfriemen. Onze vodder die groot en sterk was voerde er voornamelijk smeed- en laswerk uit. Ook deed hij er allerlei voorkomende onderhoudswerkzaamheden. Hij was er manusje van alles. Een nieuwe motor monteren in de auto van werkgever Jan Imants was een klus die hij niet uit de weg ging, weet Peter nog.

Mijn ouders konden direct na hun trouwen van Jan Imants een mooi vrijstaand huis huren dat naast de fabriek stond, precies tegenover de in 1928 gebouwde Karel I sigarenfabriek. Het huis was groot genoeg om er een kruidenierswinkeltje in te beginnen. Dat winkeltje, dat in volksmond het *Bels* winkeltje werd genoemd, was het werkterrein van ons moeder. Op 5 juni 1937 ben ik daar geboren. Na mij kregen mijn ouders in dat huis nog acht kinderen waarna ons gezin compleet was. Ook ons moeder heeft hard moeten werken en veel moeten zorgen om zowel haar grote gezin als haar winkeltje in goede banen te leiden. Ze had een heel zorgzaam karakter, vertelt Peter.

Jonge jaren

Bij ons thuis kwamen de *kiendjes* snel achter elkaar. In verband met de daarmee gepaard gaande drukte werd ik als oudste van het stel veelal opgevangen door moeder Anna Wilbers, de vrouw van Jan Imants. Sterker nog, ik ben daar als het ware opgegroeid, ik was er zo goed als thuis. Bij moeder Imants kwam ik

Opa Charel Gevers, geboren in Arendonk. In 1914 vluchtte hij met zijn gezin wegens het dreigende oorlogsgeweld in België naar Nederland. Toen hij in Hulsel woonde en in Reusel sigarenmaker was liet hij bij mooi weer het middageten met een kruiwagen naar het 'Hulsels Venneke' brengen waar hij dan met zijn gezin ging picknicken.

Oma Lien de Proost, omstreeks 1930. Zij kreeg maar liefst 12 kinderen die in Arendonk, Hulsel en Reusel geboren zijn. In Reusel is ze 'baakster' geweest en heeft daar menig 'kiendje gevangen.'

graag en ik kon het als jonge jongen goed vinden met hun dochters Jo, Mia en Annie en hun zoon Sjef.

Met dochter Jo moest ik op een keer in de werkplaats kachelhout gaan halen. We liepen daar achter Tinus *Tuut* door die meestal bezig was met het slijpen van *schoepen*, bijlen of andere handgereedschappen. Hij deed dat aan een grote aangedreven zandstenen slijpsteen die door een bak met water liep. Juist op het moment dat ik achter Tinus doorliep draaide hij zich met een groot bijl in zijn hand om. De klap van het bijl tegen mijn hoofd kon ik me later niet meer herinneren. Het gevolg was wel een diepe wond aan de zijkant van mijn hoofd waarvan het litteken nu nog goed te zien is, vertelt Peter het litteken aanwijzend. Tinus heeft zelf ook een keer veel geluk gehad. In tegenstelling tot een aantal andere collega's, die overalls droegen, had Tinus altijd een broek met daarover een loshangende jack aan. Dat jack draaide op een ongelukkig moment rond het uiteinde van de slijpsteen. Tinus kreunde hevig toen hij als het ware door zijn eigen jack gewurgd werd. Iedereen uit de werkplaats ging met alle macht aan de drijfriemen van de hoofdas hangen om die af te remmen. Gelukkig had dat succes, zodat Tinus, zich met behulp van een paar andere collega's, los kon werken van de wurgende as. ARBO-veiligheidseisen die tegenwoordig

gelden zoals het dragen van veiligheidsbrillen, waren toen niet van toepassing. Als iemand last had van een slijpkorrel die vastzat in een oog zei Sjef van *Hoffe Marte*: "*Kom mer efkes in het licht ston.*" Hij haalde de lastige korrel er dan met de schacht van een duivenveer uit.

Ook bij mijn oma Hollandse Sjo die een boerderij had aan 't Holland en al heel vroeg weduwe was, kwam ik graag. Als oudste kleinkind, van de 82 die ze kreeg, zal ze me wel een beetje verwend hebben. Misschien was dat wel de reden dat ik daar *goeien aord* had. Ze droeg altijd lange zwarte kleren waarin ingenaaide zakken zaten met pepermuntjes erin. Haar zoon, ome Jan van Herk, die later getrouwd is met tante Anneke van *Mertekes Gust* (Lavrijsen), had de boerderij toen al van zijn overleden vader overgenomen. Op zo'n boerderij vlakbij de Gagel en de *Stroom*, het beekdal van de Reusel, was voor een jongen zoals ik altijd wel wat te beleven, weet ik nog wel.

Mijn kameraadjes in die tijd waren Ton van *d'n Hollandse Peeters*, Jan van Gorp uit Arendonk, Frans van Toon van Hoppe, Marten van ome Sieme van Hoffe Marte en Harrie van der Palen.

Vooraf met Ton van *d'n Hollandse Peeters*

Het gezin van Geuje Kees van Herk en Hollandse Sjo met hun oudste 7 kinderen. V.l.n.r. Sus, Frie, Mölleke (Theo) op schoot, Marie, An, Nel op schoot en Jan. Zoon Piet is in 1921 nog niet geboren. Ze hadden een boerderijtje aan 't Holland. Enkele jaren later, in 1926, werd Hollandse Sjo weduwe en moest het grote jonge gezin zonder vader verder.

Oogsttijd op de vroegere boerderij van Hollandse Sjo, omstreeks 1942. Op het paard ome Piet van Herk. Staande v.l.n.r. de Kneut (Toon Gevers), oma Hollandse Sjo en broeder 'Hoed'. Zittend Peter Gevers, tante Anneke Lavrijsen en haar man ome Jan van Herk.

trok ik veel op. Op een keer echter ging het helemaal mis. Bij hem thuis hadden ze een *kiepenkooi* waarvan het dak en wanden geheel van *strooi* waren. Op een zonnige dag probeerden we met behulp van een plaatje mica en een vergrootglas vuurtje te stoken. Toen ik met het vergrootglas de zonnestralen precies goed op het micaplaatje richtte, kwam er een gloeiend puntje in en voor ik het goed en wel in de gaten had stond de *kiepenkooi* in brand. Toen ik het vuur niet uitkreeg zocht ik mijn toevlucht op het platte dak van het huis van moeder Imants. Daar vandaan zag ik tot mijn schrik dat de hele *kiepenkooi* tot de grond toe afbrandde. Hoe het voor mij afliep weet ik niet meer maar gelukkig konden onze *vodder* en de *vodder* van Ton alles 'in der minne schikken', vertelt Peter.

Een ander hachelijk moment vond enkele jaren later plaats. Met Sjef Imants en zijn moeder Anna Wilberts en ook mijn vriend Ton van *d'n Hollandse* Peeters ging ik een dagje op bezoek bij Jo Imants die in Groenekan woonde. Jo was de zus van Sjef Imants. Op de terugweg naar Reusel zat ook nog Jaon Jansen in de Skoda van Sjef. Bij Vianen moest Sjef plotseling uitwijken voor een veewagen. Door de manoeuvre ging de auto

op de zij en rolde enkel keren door. We waren nog maar amper uit de vernielde auto gekropen toen die in brand vloog. Wonder boven wonder hebben we er alleen maar wat blauwe plekken aan over gehouden.

Peter en Zus (Ria) Gevers tijdens het zilveren bruilofsfeest van Jan Imants en Anna Wilbers op 10 oktober 1943.

Omstreeks 1944
zitten op de Ford
van Jan Imants
v.l.n.r. Piet Hagen,
Peter Gevers en zijn
vriend Ton van d'n
Hollandse Peeters.
Peter Gevers kwam
vaak bij de familie
Imants, hij is daar
als het ware
opgegroeid.

Samen met Marte van ome Sieme ben ik tijdens mijn lagere schooltijd misdienaar geweest. De ceremoniële kerkelijke gebruiken spraken me in die tijd wel aan. Bovendien kreeg ik bij een trouw- en rouwmis ook vrij van school wat zeker een bijkomend voordeel was. Bij ome Sieme was vroedvrouw juffrouw Kuninger in de kost. Zij verzorgde de bloemen in de kerk. Met Marte die moest helpen met de bloemen ging ik wel eens mee naar de kerk. Op de preekstoel spraken we dan wel eens het kerkvolk dat er niet zat toe. Dat oefenen op de preekstoel, het misdienaar-

schap en het bloemen verzorgen in de kerk heeft misschien wel de latere roeping van Marten tot priester gestimuleerd. Hij is ondertussen al meer dan 40-jaar pater bij de Assumptionisten in Boxtel.

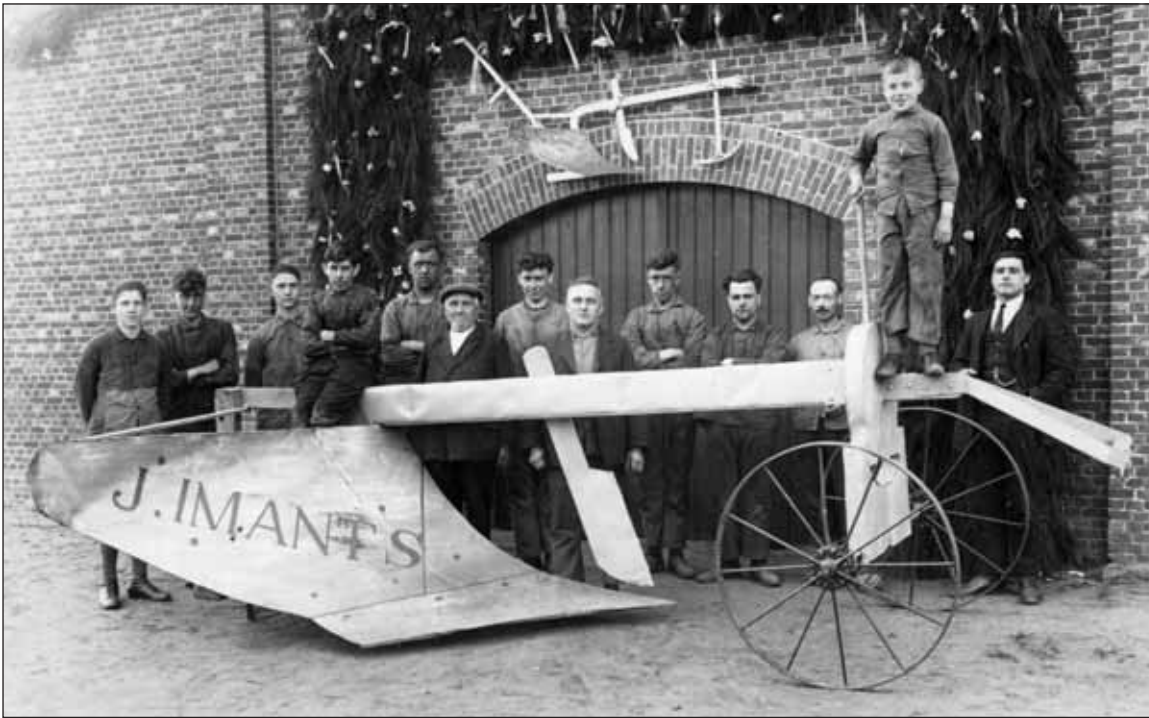
Na mijn tijd als zogenaamde kleine misdienaar werd ik acoliet. Acoliet ben ik geweest tot aan mijn trouwdag. Op het laatst was ik ceremoniaris (leider) van de Reuselse acolieten, vertelt Peter.

Botersmokkel

Mede door de ligging van ons huis niet ver van de Belgische grens kwamen er bij ons aan de Turnhoutse weg regelmatig *Belzen* op bezoek om er *goei* boter (roomboter) te kopen. Menig keer ben ik als jonge jongen met 't *fietske* naar 't *Stoom* (melkfabriek) in Bladel gegaan om daar de boter te halen. Met een paar houten bierkisten met boter erin ging de tocht daarna weer terug naar de Turnhoutseweg. Thuis werd de boter in rugzakken gedaan die in de *kiepenkooi* klaar werden gezet voor verder transport naar België. 's Avonds kwamen de *Belzen*, die niet bij ons in huis of in de winkel mochten komen, de boter ophalen en werd de partij over de grens gesmokkeld. Op een enkele keer na is dat altijd goed gegaan. Toen het mis ging kregen we geen proces verbaal voor hulp aan botersmokkel maar voor smokkel

Ontginningswerk-
zaamheden bij de
familie Gevers aan de
Turnhoutseweg, op
10 augustus 1966.
Moeder Marie van
Herk voor de ploeg
en vader Harrie
Gevers achter de
ploeg. Het werk
gebeurt met een
door Harrie zelf
gemaakte ploeg.

Feest bij ploegenfabriek Imants wegens de gouden bruiloft van eigenaar Jos Imants en zijn vrouw Sjo van Gorp. Achter de ploeg v.l.n.r. Theo Roijmans, Toon van Hoffe Marte, Tinus Tuut, Sus van Herk, Sjeff van Hoffe Marte, eigenaar Jos Imants, Harrie Gevers, Jan Imants, Simon van Hoffe Marte, Willem Tops, Zwart Jantje (Jansen) en Jan van de Klok (Verhagen). Op de ploeg staat de 9-jarige Sjeff Imants. Bij Imants werkte honkvast personeel, maar liefst 8 medewerkers zijn er meer dan 50 jaar in dienst geweest.

van deviezen omdat we de Belgische franken op de bank omwisselden voor Nederlands geld. Vermoedelijk heeft de bevriende opperwachtmeester van de Koninklijke Marechaussee die in het vlakbij gelegen paviljoen woonde en bij ons regelmatig een borreltje dronk hier een bemiddelende hand in gehad.

Ook de meisjes en vrouwen die bij Karel I of bij confectieatelier 'de Reefort' werkten namen bij ons regelmatig enkele pakjes boter

mee. Zij hadden het voordeel dat ze niet gevisiteerd mochten worden door de mannelijke douaniers. Wanneer er een vrouwelijke visiteur was, kregen mijn ouders via een relatie een tip zodat ze de aspirant smokkelaars tijdig konden waarschuwen.

Ook ons moeder deed wel eens mee aan kleine smokkelacties. Zo ging ze regelmatig op bezoek bij familie die in de buurt van café 'De Voskens' in Arendonk woonde. Ze nam daar suiker mee naar toe en bracht shag mee terug die ze in haar winkel verkocht.

Op zondagmorgen keek ik vanuit het dakraam van mijn slaapkamer over het boerderijtje van Frans Hoek (Vosters) heen richting de Belgische grens. Gekleed in een opvallende witte broek en met een witte kiel kwam dan Jan Eigenbak over het slingerende pad aangefietsd dat vanaf de grens over de hei en door het ontgonnen boerenland liep. Vanuit mijn uitkijkpost zag ik hem van veraf aankomen in zijn witte kledij en op zijn opvallend *Bels damesfietske*. Hij haalde bij ons boter en margarine die hij gebruikte voor het bakken volgens eigen geheim recept van *Belze waffels*. Nog steeds worden deze wafels volgens het recept van Jan Eigenbak gebakken. Ze zijn nu nog te koop bij de C1000 winkel aan de markt in Reusel. Om aan te geven hoe de wafels smaken haalt Peter een pakje Jan Eigenbak wafels te

Zilveren huwelijksfeest van Harrie Gevers en Marie van Herk, op 30 juli 1961. Harrie heeft meer dan 50 jaar bij ploegenfabriek Imants gewerkt. Marie had een kruidenierswinkelletje, in Reusel het 'Bels Winkelletje' genoemd.

Het geboortehuis van Peter Gevers dat naast de fabriek van Imants stond. Hierin was ook het 'Bels winkeltje' ondergebracht. Op zondagmorgen zag Peter Gevers vanuit het dakraampje Jan Eigenbak over de heikomen aanfietsen om bij hen boter te kopen.

voorschijn en laat er een proeven. Ik moet toegeven ze smaken prima!

In die tijd werd de kleine smokkel door de Reuselse burgerij veelal beschouwd als toegestane burgerlijke ongehoorzaamheid. Diegenen die niet bang waren konden er iets extra's mee verdienen wat in het naoorlogse Reusel dikwijls ook hard nodig was. Dat werd anders toen de *grote jongens* zich in de smokkelhandel begaven en het smokkelgebeuren een crimineel karakter kreeg. Toen zijn mijn ouders er direct mee gestopt evenals de meeste andere Reuselnaren, vertelt Peter.

Oorlog

Wat ik me van de oorlog nog kan herinneren is het terugtrekken van de Duitsers vanuit België. Met paarden en wagens en ook wel te voet trokken ze bij ons voorbij. Dagenlang stonden er onder de grote lindebomen bij ons huis enkele legerwagens geparkeerd waar Duitsers bij waren. Hoewel we weinig van ze verstonden begrepen we wel dat hun stemming niet al te best was.

In september 1944 zijn in Arendonk acht burgers gefusilleerd, door in het Duitse leger dienende soldaten, omdat er op hen geschoten zou zijn. Vermoedelijk stond dezelfde groep soldaten enkele dagen later met geladen geweren bij ons in huis. Ze beweerden dat er in de buurt geschoten was. Onze *vodder* probeerde zo goed en zo kwaad als het ging uit te leggen dat in het bos waar nu het sportpark is, afweergeschut was opgesteld

waarmee geschoten kon zijn. Ze geloofden hem echter niet. Naar mij en de andere kinderen wijzend riepen ze: "de kleine zijn goed maar de grote deugen niet!" De schrik zat er bij ons toen goed in en we hebben toen een goed heenkomen gezocht in de boerderij van *Tuute Jaoneke* (Dirkx) die verderop in de Pikoreistraat stond in de buurt van de Achterste Heikant aan het pad dat toentertijd naar de Hoevenhei liep. *Ome Jijs* van Limpt woonde daar met zijn gezin. Gelukkig was onze vrees dat ons huis zou worden platgebrand niet terecht. Het heeft helemaal geen schade opgelopen, ook niet toen er tijdens de hevige gevechten veel huizen in Reusel vernield of beschadigd werden.

Toen enkel dagen later de gevechten in Reusel begonnen, zijn we in de grote kelder van Imants, waar genoeg plaats was voor beide gezinnen, bescherming gaan zoeken.

Brood op de plank

Na de lagere school ben ik in 1950 naar de ambachtschool in Bladel gegaan. Omdat ik in de voetsporen van onze *vodder* ook lasser wilde worden heb ik een lascursus gevolgd waarvoor ik in Breda examen heb gedaan. Daarna ben ik enkele jaren lasser geweest bij Imants. In het midden van de jaren vijftig werkte ik bij *smed* Jan Schellens aan de Molenberg. Jan had in die jaren veel werk omdat hij het sanitair en het gootwerk van het nieuwe zusterklooster kreeg en later ook dat van het nieuwe fraterklooster mocht uitvoeren.

De kinderen van Harrie en Marie Gevers in 'De Kei' in 1988. Eerste rij v.l.n.r. Sjoerd, Fred en Peter, tweede rij Theo, Hein en Zus (Ria), laatste rij Nel, Jo en An.

Scène tijdens de door Jaon Jansen geschreven revue 'De Gloeiige', opgevoerd omstreeks 1960. In het middelpunt het vliegtuig, de 'G.T.4711', gemaakt van de gierton van Schore Fons. De spelers zijn v.l.n.r. Bonne Jijs (van Limpt), Jaon van Triene (Jansen), Peter Gevers, Ton Peeters en Jos Bon (Peters).

Daarna ben ik onderhoudsmonteur geweest bij de 'Velasques' sigarenfabrieken in Veldhoven.

De Kei

In 1959 werd door de Reuselse gemeenschap op grootse wijze de aanwezigheid van '75 jaar fraters in Reusel' gevierd. Een hoogtepunt van

dat feest was de opvoering van de revue 'De Gloeiige'. Aan de door Jaon Jansen geschreven revue deden maar liefst 112 Reuselnaren mee. Voor mij was de rol van politieagent weggelegd. Er waren veel attributen en decorstukken bij nodig waaronder een door mij gemaakt vliegtuig, de GT.4711, gemaakt van de gierton van Reuselnaar Schore Fons (Schoormans). Kapelaan Péér Verhoeven had de regie over de maandenlang volle zalen trekkende omvangrijke revue. Ook financieel werd het een succes. De opbrengst was bestemd voor het geplande gemeenschapshuis 'De Kei'.

Onder de bezielende leiding van kapelaan Verhoeven werd gemeenschapshuis 'De Kei' gebouwd. Het beheer was een parochiële aangelegenheid. Kapelaan Verhoeven zocht hiervoor een beheerder. Door mijn functie ceremoniaris bij de acolieten en de geldinzamelingsactiviteiten kende de kapelaan mij. Nadat ik had aangegeven beheerder te willen worden van 'De Kei' kreeg ik van hem en van de parochie het vertrouwen voor die functie. Op 13 januari 1962 werd ik door het parochiebestuur officieel benoemd tot beheerder van 'De Kei'.

Een half jaar later ben ik door pastoor Van Mierop in de echt verbonden met Riet van Limpt, dochter van Kees Pee (van Limpt) en Maria Sanders, uit de Zeegstraat. Met Riet heb ik ongeveer 7 jaar verkering gehad voor

Het gelukkige bruidspaar Peter Gevers en Riet van Limpt, op 1 augustus 1962. Hun bruidmeisje is Helène Freriks. Direct na hun trouwen konden ze al hun nieuwe huis betrekken aan de Zeegstraat.

Dis van Gerwen, vlieg-instructeur op het vliegveld van Oud-Turnhout. Hij heeft Peter Gevers en een aantal andere Reuselse avonturiers vlieglessen gegeven. In 1976 haalde Peter bij hem het vliegbrevet A in een Cessna '50.

Het jonge gezin van Peter en Riet Gevers tijdens een bezoek aan het Ouwehands Dierenpark in Rhenen, omstreeks 1978. Hun kinderen v.l.n.r. achter Marion en Monique, voor Jeroen en Dirk.

we besloten te trouwen. Op de grond van mijn schoonvader aan de Zeegstraat mochten we een huis laten bouwen. Het werd een blok van twee. In het andere huis kwam mijn zwager Stef Duijvelaar en zijn vrouw Cor, de zus van Riet, te wonen. Direct na ons trouwen konden we het nieuwe huis al betrekken. Vanaf dat moment werd Riet een belangrijke medewerkster van 'De Kei.'

Jaon Jansen was in 1962 wethouder in Reusel en ook voorzitter van stichting 'De Kei.' Kees Swaans was gemeentebode en had gezien zijn hoge leeftijd te kennen gegeven deze functie neer te willen leggen. Joan tipte me dat de functie vacant kwam en maakte een afspraak met burgemeester Cas van Beek. Door hem werd ik aangenomen en kreeg een baan voor halve dagen behalve op vrijdag, dan kon ik de hele dag in dienst. Er werd toen al rekening gehouden met de start van de Reuselse vrijdagmarkt. Hiervoor waren de onderhandelingen tussen de Reuselse Middenstand en de Bond van de Markthandel in volle gang. Voor de contacten met de markt-kooplui zocht de gemeente een marktmeester. Het resulteerde erin dat ik voor zestiende deel in loondienst van de gemeente Reusel kwam en voor veertiende deel in dienst van het parochiebestuur. Op 16 oktober 1964 ging uiteindelijk de Reuselse vrijdagmarkt van start en werd ik aangesteld als marktmeester. Vanaf toen had ik vier functies te weten marktmeester, beheerder van 'De Kei', ophaler van de wekelijkse huur van de

gemeentewoningen en gemeentebode.

De Reuselse markt werd in korte tijd een van de grootste plattelandsmarkten van Brabant. De marktkraamhouders deden erg goede zaken, vooral ook door het bezoek van de vele Belgen. Veel markt-kooplui brachten een bezoek aan de 'De Kei'. Dat was gunstig voor het horecadeel, ze hadden namelijk wel wat te verteren. Omdat ze te kennen gaven wat te willen eten begon toen ons Riet eenvoudige maaltijden te serveren waardoor het café steeds beter ging draaien. In 1975 ben ik samen met Wiet van Kaethoven, Piet Heuvelmans, Harrie van Dijk en Broer Toort (van Gompel) vlieglessen gaan volgen op het vliegveld van oud Turnhout. We vlogen er met een Cessna 150 onder gezag van instructeur Dis van Gerwen. Daar heb ik in 1976 het vliegbrevet A gehaald en heb in de jaren daarna ook een aantal uren alleen gevlogen. Een geweldige ervaring, vertelt Peter enthousiast.

In 1982, toen de gemeente 'De Kei' overnam, werden ons Riet en ik ook weer aangesteld in de functie van beheerders. Samen met het stichtingsbestuur van 'De Kei' en de culturele commissie en ook wel op eigen houtje zijn er in de loop der jaren veel optredens georganiseerd. Voorbeelden hiervan zijn musical Fanfarella Repelsteeltje en de Sound of Music.

De laatste jaren gaan Peter en Riet Gevers regelmatig op vakantie naar het Nederlandse eiland Sint Maarten. Hier logeren ze bij kennissen in de buurt van de Simpson Baai, omstreeks het jaar 2000.

Aan de laatste 2 musicals deden nooit meer geëvenaarde aantallen kinderen en jongelui van het Reusels Jeugd en Tienertoneel mee. Ook bekende Nederlanders en Belgen hebben er opgetreden zoals Willeke Alberti, de Mounties, De Moonlight Stars, Willem Vermandere, Urbanus, Joop Doderer en nog vele anderen. Steeds moesten de verlangens en eisen aan het toneel, licht en geluid gerealiseerd worden. Dat vereiste vakmanschap. Hiervoor kon ik gelukkig altijd terugvallen op vrijwilligers zodat de kosten beperkt konden blijven.

Veel verenigingen zoals de Vrouwenbond, de Carnavalsvereniging, Harmonie Concordia en het Gemengd Koor hadden in de Kei hun thuisbasis en zorgden regelmatig voor volle zalen. Ook de vele cursussen die er gegeven werden en de bijeenkomsten die er waren betekenden bedrijvigheid en klandizie voor het horecagedeel.

In 1987 was het gemeenschapshuis 'De Kei' aan een grote modernisering en uitbreiding toe. Tijdens de verbouwing van 'De Kei' werd voor het horecagedeelte een houten noodgebouw gezet op het grasveldje voor 'De Kei'. Samen met ons Riet heb ik me in dat herbergje altijd goed thuis gevoeld. Het was allemaal wat kleiner en intiemer. Het

noodgebouwtje kreeg van ons Riet de toepasselijke naam 'Het Kiezelkje'.

Eigen gezin

Onze vier kinderen zijn opgegroeid in ons huis aan de Zeegstraat waar ons Riet en ik al vanaf onze trouwdag wonen. Ze maken het goed. Ons Marion heeft een aannemersbedrijf met haar vriend Erik van Aerle, ons Monique is getrouwd met Jeroen Rooyackers. Met hem heeft ze een bedrijf van schuimproducten. Ze woont momenteel in de gerestaureerde vroegere boerderij van mijn oma *Hollandse Sjo*. Onze Jeroen is goud- en zilversmid bij de Eindhovense juwelier Goldberg en onze

In 1997 zijn Peter en Riet definitief gestopt met hun werkzaamheden in 'De Kei'. Toen zag 'De Kei' en omgeving er nog zo uit.

De vier kinderen van Peter en Riet Gevers tijdens het 40-jarig huwelijksfeest van hun ouders op 1 augustus 2002. V.l.n.r. Marion, Dirk, Jeroen en Monique. Ze staan hier voor het huis van Monique. Het is de gerestaureerde vroegere boerderij van hun overgrootmoeder Hollandse Sjo.

Dirk importeert tegels uit Italië, Spanje en Portugal. We hebben ook drie kleinkinderen te weten Luuk en Neele van ons Monique en Jord van onze Dirk.

Ons Riet en ik zijn trots op wat ze doen en op wat ze zijn en zijn altijd weer blij als ze op bezoek komen.

De dag van vandaag

In 1996 ben ik gestopt met mijn werkzaamheden bij de gemeente Reusel. Een jaar later zijn ons Riet en ik ook definitief gestopt met het werk in het horecadeel van 'De Kei.' We hebben wel wat getobd met onze gezondheid maar nu gaat het weer goed. Onze tuin hebben we mooi in orde laten brengen en ons Riet en ik ontvangen er graag vrienden. Jaarlijks

De trots van Peter en Riet Gevers, hun kleinkinderen Luuk met Jord op schoot en Neele. Jord is een zoon van zoon Dirk de andere twee zijn van dochter Monique.

gaan we op vakantie naar kennissen op Sint Maarten. Ook gaan we graag samen fietsen. Ons Riet en ik hebben het goed samen, vertelt Peter.

Slot

Peter is heel zijn leven werkzaam geweest in het hart van de Reuselse gemeenschap. Behalve beheerder van 'De Kei', marktmeester en gemeentebode was hij leider bij de Reuselse Kajotters, ceremoniaris bij de acolieten, bestuurslid bij Reusel Sport en contactpersoon bij de oorlogsgravenstichting. Ook is hij, wegens zijn steun en verdiensten, benoemd tot beschermheer van Harmonie Concordia. Hij is een van de oprichters van het "Nieuw Reusels Toneel. Samen met Riet is Peter de trotse bezitter van de eerste cultuurprijs van de gemeente Reusel. Welke Reuselnaar kent Peter niet, staande samen met zijn vrouw Riet achter de bar en achter de coulissen van gemeenschapshuis 'De Kei'. Peter is een pionier geweest bij tal van activiteiten en gebeurtenissen in en om 'De Kei'. Hij heeft menigmaal moeten knokken om dit alles tot een succes te maken zoals hij recent ook moest knokken om een ernstige ziekte het hoofd te bieden. Hij heeft daarbij de rug recht gehouden. Daarom mogen we stellen dat Peter van Harrie Gevers en van Marie van *Hollandse Sjo* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.